

Побѣсенелитѣ подстрѣкателства на Марата, идяха отрѣжки на роялиститѣ и чужди агенти, мѣжду които имаше прѣоблечени черковници, слуги отъ дворянскитѣ кѣщи и на бившия палатъ. Тѣ раздаваха даромъ най-распалителнитѣ номера отъ вѣстника му и подбуждаха хората изъ секциитѣ да искатъ издаването на поземеленъ законъ. Да внушатъ умраза къмъ Републиката, като я направятъ да е страшна, ето тактиката, която се упражняваше прѣзъ толкова време. „Не трѣбва да се дава на тие хора да създадѣтъ нѣщо трайно“, пишаше единъ емигрантинъ.

Даже Робеспиеръ се възмути срѣщу тие що укоряваха „мекостѣта на Якобинцитѣ“ и той ги обвини, че тѣ се поддържатъ отъ чужденцитѣ, „за да накаратъ народа да свали собственото си правителство“.

Фанатизирания патриотизмъ и заговорници противъ отечеството фигурираха редомъ въ *бунтовническитѣ комитети*. И двата комплота, като че ли се кръстосваха, отъ които една имаше за цѣль да се отърве отъ умѣреннитѣ, които задържаха революционното движение, другия искаше да се ползува отъ безредицата за да възстанови кралската властъ.

Бѣше дошла таквазъ минута, когато дѣйцитѣ на тие мръсни върлувания можаха да се надѣватъ за успѣхъ.

Явиха се списания, които проповѣдваха гражданска война и растуриянето на Конвента, а тѣй сжщо се распространяваха медали, които изображаваха смъртта на Людовика XVI. Веднажъ доброволцитѣ, които дефилираха прѣдъ Конвента прѣди да заминѣтъ за армията, забѣлѣжиха, че нѣкоя си прѣдателска рѣка бѣше укичила знамето имъ съ бѣла лилия и съ бѣла панделка. Тѣ стѣпкаха тия емблеми и ги замѣниха съ червенъ калпакъ (емблема на свободата), слѣдъ което съ викове